Lumina Nopții

Legături de Sânge Cartea 2

TEKTIME

Amy Blankenship, RK Melton

Amy Blankenship
Lumina Nopții (Legături De Sânge Cartea 2)

Аннотация

Kat Santos nu-l mai văzuse pe proprietarul Night Light de ani de zile. Asta până când Quinn decide brusc să o răpească și să o acuze că i-a înscenat uciderea vampirilor. Dându-și seama că inamicul îi joacă pe degete, cele două familii își unesc forțele pentru a opri vampirii să le terorizeze orașul.

Quinn Wilder a urmărit-o cu ochii flămânzi ai unei pume încă din ziua în care s-a născut. Când a devenit adolescentă, tentația de a o pretinde ca partenera sa, s-a transformat instant într-o prăpastie între el și frații ei supraprotectori. Când părinții lor s-au ucis reciproc în luptă, legăturile dintre cele două familii au fost întrerupte iar ea a fost luată în siguranță în afara ariei lui de întindere. Urmărind-o de la distanță, Quinn constată că războiul vampirilor are punctele sale bune atunci când ea uită să stea deoparte. Kat Santos nu-l mai văzuse pe proprietarul Night Light de ani de zile. Asta până când Quinn decide brusc să o răpească și să o acuze că i-a înscenat uciderea vampirilor. Dându-și seama că inamicul îi joacă pe degete, cele două familii își unesc forțele pentru a opri vampirii să le terorizeze orașul. Pe măsură ce războiul subteran escaladează, la fel o fac și flăcările

dorinței deoarece, ceea ce a început ca o răpire se transformă rapid într-un joc periculos de seducție.

Содержание

Capitolul 1 6
Capitolul al 2-lea 16
Capitolul al 3-lea 33
Capitolul al 4-lea 49
Конец ознакомительного фрагмента. 62

Lumina Nopții
Legături de Sânge Cartea 2
Amy Blankenship, RK Melton
Translator: Valentin Ciontea
Copyright © 2012 Amy Blankenship
Ediția a II-a Publicată de TekTime
Toate drepturile rezervate.

Capitolul 1

Quinn Wilder se uită în jurul biroului lui Warren, fără să știe dacă aflarea persoanei care a fost în spatele crimelor va fi un lucru bun sau un lucru rău. Cea mai mare parte a zbierătelor s-a terminat... sau cel puțin așa spera el. Privi spre Kane, acum că vampirul își întorsese spatele către cameră. Kane nu se deranjase să se apere... Michael făcuse o treabă bună din asta pentru el.

Ar fi trebuit să fie supărat pe vampirul blond și ar trebui să-și ceară scuze imediat, dar în momentul acesta, tot ce simțea pentru Kane era o frică ciudată și, ca animal de pradă, nu-i plăcea acest sentiment.

Kane rânji în timp ce privea pe fereastră. Chiar ar trebui să dea volumul mai încet la ascultarea gândurilor altor oameni. Deci, jaguarii și pumele erau împreună din nou... a naibii mare afacere. Ce vroiau de la el, să danseze de bucurie? Ei bine, nu avea chef.

"Vampirii fără suflet ne depășesc cel puțin zece la unu. Dacă îmi amintesc corect, Devon a fost întotdeauna un luptător agresiv. Poate ar trebui să-l sunam și să-l punem să se întoarcă și să ne ajute." Steven își dă cu părerea: "La viteza în care crește armata vampirilor, devine repede o bătălie pierdută. Dacă nu raliem o armată proprie, atunci am putea foarte bine să împachetăm și să plecăm naibii din Dodge."

"Dacă familiile nu ar fi fost interzise una celeilalte de atâta amar de vreme, ați fi știut că în momentul ăsta Devon este ocupat

să-și vâneze jumătatea șovăitoare în cealaltă jumătate a lumii", îi răspunse Kat lui Steven, uitându-se insistent la Quinn în acest timp.

"Sarcasm consemnat," surâse Steven. Fratele său mai mare a supărat-o pe Kat răpind-o. Privind înapoi la Quinn, se întrebă de ce fratele său nu spusese nimic despre cum i-a ajutat Dean cu vampirii din apropierea clubului. Având pe unul dintre cei căzuți de partea lor, era drept de laudă... nu ceva de păstrat secret.

Auzise despre ceilalți căzuți care au ajutat la găsirea partenerei lui Devon și a prietenei sale, dar acum că el plecase cu Devon și cele două fete, Dean era singurul lor atu. "Susțin moțiunea de a-l chema pe Devon înapoi acasă în speranța că cel căzut...care era numele lui?"

”Kriss”, îi spuse Kat.

"Dacă acest Kriss se va întoarce cu Devon, atunci vom fi egalat șansele deoarece avem deja aici pe unul dintre cei căzuți, care este dispus să ne ajute", a terminat Steven.

"Și cum exact presupuneți voi că îi vom aduce înapoi?" Întrebă Quinn privind spre Warren. "Știi cum reacționează bărbații speciei noastre când am găsit o parteneră. Singura cale prin care Devon se va întoarce este dacă partenera sa va fi cu el.”

"Iată o idee nouă pentru tine... Spune-i adevărul.” mârâi Kat uitându-se fix în ochii lui Quinn când acesta se întoarse pentru a o privi. Își ridică o sprânceană la el, apoi zâmbi cu satisfacție când acesta își smuci privirea în altă parte.

Quinn a tresărit în sinea sa ca reacție la acest ghimpe, dar nu

a răspuns nimic.

Kane scoase o țigară din tabacheră și o aprinse. "Îndrăznesc să spun, tânăra domnișoară de printre noi are dreptate. Dacă vrei ca pisoii să se întoarcă, trebuie să-i atragi."

”Desigur,” spuse Michael încercând să ușureze starea de spirit în cameră. "Voi pune un castron de smântână în fața ușii din spate și aștept acolo cu o plasă pentru fluturi."

Kane și Kat au surâs la imaginea lui Michael stând în întuneric, cu o plasă de fluturi în mâini, așteptând ca un pisoi nebănuitor să vină și să înceapă să lingă un castron cu smântână.

”Kriss chiar trebuie să se întoarcă,” admise în cele din urmă Kat. ”L-am văzut luptându-se și este echivalentul unei adevărate bombe nenorocite. Dar dacă l-am citit corect, nu se va întoarce fără Tabby.”

"Cum convingi un căzut să-și lase îndatoririle și să aleagă o parte într-un război?" Întrebă Steven.

”Nu-l convingi,” afirmă Michael. "Proscrișii sunt foarte rari. Singurii doi pe care i-am întâlnit vreodată sunt Dean și Kriss, și nu vrei să-l enervezi pe nici unul dintre ei.” Aruncă o privire spre Quinn, "Există oarecare șansă ca Dean să-i ceară lui Kriss să își reducă puțin concediul?"

Încă vreo câteva întrebări au mai fost puse din partea camerei aparținând jaguarilor, dar Kane simți fiori reci târându-se pe pielea sa în timp ce le bloca pe toate. Știa exact despre cine vorbeau. Dacă s-ar întoarce Kriss... atunci Tabatha l-ar urma.

Toți, cu excepția lui Michael, au tresărit când Kane se întoarse

brusc și se uită spre ei.

"Războiul a început deja, așa că atunci când terminați să vă sărutați și să vă împăcați, poate vă puteți alătura vânătorii". A împins fereastra deschizând-o și a sărit afară, fără să îi pese că era la etajul al doilea. Pelerina sa lungă și neagră flutură în spatele lui, asemănător unor aripi întunecate, apoi dispăru în noapte.

Cum dispăru Kane, Michael își dădu ochii peste cap la ieșirea dramatică a prietenului său și se apropie să închidă fereastra. Toți ceilalți credeau despre Kane că ar fi aterizat pe pământ, dar el îl putea simți deasupra lor, pe acoperiș. Întâlnirea se desfășurase de fapt chiar mai bine decât ar fi crezut Michael.

Michael se întreba despre Kane dacă acesta și-a dat măcar seama ce făcuse atunci când el îi împinse Piatra Sângelui adânc în carne. Când și-a mușcat propria încheietură și a sângerat în rana lui Kane, o făcuse pentru două motive bine întemeiate. Unul a fost acela de a ajuta rana de înjunghiere să se vindece mai repede, dar cel de-al doilea motiv a fost pur egoist. Cu sângele său acum adânc în venele lui Kane, putea să urmărească fiecare mișcare a prietenului său.

Încă îl deranja cum Kane fusese în oraș de ceva timp și el nu știuse. Nici măcar nu îl căuta, deoarece îl crezuse mort. Dacă l-ar fi găsit puțin mai devreme...poate că ar fi putut opri această harababură înainte de a fi scăpat într-atât din mâinile obsedate de control ale lui Kane. Dar acum că îi dăduse sânge lui Kane, va fi chiar mai bine decât un dispozitiv de urmărire. Dacă s-a hotărât să fugă...Kane nu va ajunge departe.

"Nu văd de ce Kane are o astfel de atitudine rea în legătură cu asta, deoarece el este cel care a provocat explozia de vampiri din capul locului", a spus Nick din locul în care se sprijinea de ușă. Nu-l deranja să fie și Michael implicat, dar a te baza pe Kane era o idee proastă. Bărbatul nu părea foarte stabil.

”Ești doar supărat deoarece Kane a decis să nu fie dușmanul”, îi spuse Warren, deși nu era nici el prea fericit în ceea ce îl privește pe Kane. Dar nu avea de gând să aducă în discuție faptul cum Kane a pus la cale ca sora lui să fie răpită de Quinn... cel puțin nu până când avea o idee mai bună despre cât de sănătos era de fapt vampirul reînviat.

Michael începuse să îl susțină pe Kane, dar erau prea multe becuri pe care să calce și destulă vină cât să ajungă la toată lumea. Știa despre Kane că încă ascundea ceva de el și murea de curiozitate să afle ce anume era, înainte de a-i mânca prietenul de viu. Își dorea ca acesta să realizeze mai repede că nu mai era singur.

Pe de altă parte, Michael știa că trecuse printr-o experiență a cărei orori nu va fi niciodată capabil să o înțeleagă complet. Dacă s-ar confrunta cu aceeași situație, Michael nu era atât de sigur că ar putea să-și păstreze și el sănătatea psihică. Kane a fost trădat de unul dintre cei mai buni prieteni ai săi și condamnat la un exil veșnic, cu aproape nicio speranță de scăpare.

Ochii i se ațintiră spre fereastră, realizând că era o întrebare pe care uitase complet să o pună. Cum exact fusese eliberat Kane din mormânt?

*****

Kane măsura cu pasul înainte și înapoi pe acoperișul Moon Dance, încleștând și deschizând pumnii pe lângă corp. Putea să vadă încă privirea de pe fața lui Kriss când îl aruncase de partea cealaltă a depozitului ca pe gunoi. Nu se putea lupta cu proscrișii... nimeni nu putea să se opună puterii pe care unii dintre ei o posedau.

Chiar dacă îl chemaseră pe Kriss ca întărire, și Tabatha s-ar întoarce cu el, Kane știa că despre Kriss că nu avea nicio intenție să o împartă pe aceasta. Nu s-a întâmplat prea des, dar Kane ar paria pe piatra de sânge îngropată în trupul său că proscrisul era îndrăgostit de Tabatha. Dacă asta ar fi adevărat, atunci Kane nu ar avea nicio șansă de a se apropia cât de puțin de sufletul lui pereche.

Își ratase șansa și asta îl durea ca dracu. Chiar dacă nu avea un înger căzut pe umărul ei, Tabatha nu ar vrea să aibă nimic de-a face cu el acum. În ceea ce-i privește pe ceilalți, nu-i păsa dacă metamorfii l-au plăcut sau nu. Acesta nu a fost un concurs de popularitate sub nicio formă.

"Poate că e mai bine că nu mă plac", șopti el în timp ce privea peste oraș.

Kane dădu din cap cu fermitate și-și îngropă mâinile în buzunare. Ar rămâne suficient de mult pentru a scăpa orașul de vampirii paraziți pe care i-a creat neintenționat. Dar, odată ce asta va fi gata, va ieși din nou pe cont propriu. În felul acesta, când s-ar decide să plece, nu ar mai fi nimeni căruia să-i pese

destul pentru a-l urma.

Gândul l-a lăsat tensionat.

*****

Trevor a tras mașina pe aleea lui Envy și a oprit motorul. Chiar vroia să discute cu ea și să vadă ce mai face. Poate că avusese timp să se gândească la ceea ce îi spusese el... la urma urmei, era adevărul.

Uitându-se la obiectul de pe scaunul pasagerului, rânji înainte de a-l lua. Își cam bătuse joc de blugii pe care îi „împrumutase" la începutul săptămânii de la Chad, iar acum urma să îi înapoieze. Aceasta era fapta lui bună pentru această zi. Sperăm că nimeni nu a fost trimis vreodată în iad pentru că avea simțul umorului.

Despachetând blugii, a luat act de murdăria și uleiul de motor negru mânjit peste tot pe ei. A râs în sinea lui când și-a văzut din nou manopera dintre picioare. Trevor făcuse o excepție deosebită și se transformase în forma lui de câine pentru a rupe cu bucurie crăcana.

Hanna, bătrâna pisică a doamnei Tully, care a decis să înceapă să trăiască cu el, chiar s-a apropiat și a adulmecat blugii înainte de a se întoarce, ridicând coada în aer și pulverizându-i pentru a scăpa de mirosul canin pe care-l lăsase pe ei. Trevor nu credea că să mai fi râs vreodată atât de mult în viața lui.

"Perfect," șopti el.

Ieșind din mașină, el s-a apropiat de ușa din față și a aruncat blugii peste tufișuri, aproape râzând din nou când au alunecat pe frunze și au aterizat pe un pat gigantic de furnici. Acest lucru a

fost cu totul neprețuit.

Sunând la ușă, și-a îndesat mâinile în buzunare și a așteptat deschiderea ușii. Când s-a deschis în cele din urmă, Trevor și-a luat cea mai bună expresie de mustrat.

”Hei,” spuse el încet.

Chad oftă și se sprijini de cadrul ușii: "Hei și ție, străine."

”Uite, știu că am făcut-o de oaie și vroiam să vorbesc cu Envy... sau cel puțin să încerc dacă tu promiți să ții electroșocul departe de ea,” explică Trevor cu un mic zâmbet.

”Aș vrea, dar Envy nu e aici,” răspunse Chad, în timp ce se împinse de ușă și se ridică în capul oaselor la întreaga înălțime. Jason menționase numele lui Trevor în aceeași propoziție cu cuvântul hărțuitor și spera că Jason se înșelase. "S-a hotărât să-și ia puțin timp liber și să îl petreacă împreună cu Tabatha și Kriss. Nu sunt sigur când se va întoarce.”

Trevor inhală adânc și dădu din cap când observă că mirosul lui Envy nu era proaspăt în casă. Cel puțin Chad nu mințea că ea nu este acasă. ”Vreau să-i dai niște informații atunci.”

„Cum ar fi?” A întrebat Chad, arătând foarte serios.

”Trebuie să stea departe de Devon Santos. E piază rea și într-un final o va răni", îl asigură el, sperând să-l atragă pe Chad de partea lui, mizând pe instinctele sale protectoare de frate.

Chad se încruntă la avertismentul lui Trevor și își încrucișă brațele peste pieptul gol. ”Cam ca și tine?”

Atitudinea îngâmfată a lui Trevor a intrat în picaj: "Hei, ceea ce am făcut a fost parte din slujba mea. N-am vrut să o rănesc

pe Envy cu domeniul meu de activitate. De aceea nu i-am spus niciodată cum îmi câștig eu traiul."

Se uită în altă parte și-și înfipse mâinile mai adânc în buzunare, știind că Chad nu avea nici o idee. Spera ca naiba ca Envy să nu îi fi repetat lui Chad exact ceea ce îi spusese el. Civilii nu trebuiau să știe despre lucrurile care se petreceau noaptea... în special nu un polițist.

"I-am spus că în noaptea în care m-ai găsit la club eram sub acoperire, dar nu știu dacă mă crede", a adăugat el, urmărind îndeaproape reacția lui Chad pentru orice sugestie că ar ști mai mult decât ar fi trebuit.

Chad a oftat: "Uite, știu că ți-a plăcut sora mea, dar ea a trecut peste asta. Cred că ar trebui să faci și tu același lucru. Nu ți-o spun doar ca un coleg de muncă sau chiar ca prieten, ți-o spus ca cineva care a trecut prin asta. Las-o în pace și las-o să ia propriile decizii. În ciuda celor mai bune intenții ale tale, cred că se vede cu Devon acum."

Trevor își ridică privirea spre chipul lui Chad. „Poftim?" întrebă el amenințător.

"Iese cu Devon, după câte știu eu," repetă Chad hotărât.

Trevor simți un fior rece pe spinare, se întoarse și se îndepărtă de ușă fără niciun cuvânt. Chad se încruntă când observă o pisică prin fereastra din față a mașinii lui Trevor, aplecată pe bord. Celălalt bărbat se grăbi în mașină, ambală motorul și ieși în trombă de pe alee.

"Jason", a proclamat Chad în aer, "„ar fi bine să nu ai dreptate

în privința faptului că este un hărțuitor."

Chad știa că Envy părăsise orașul împreună cu Devon pentru a li se alătura lui Kriss și Tabatha pentru o scurtă evadare. Nu era să-i spună lui Trevor aceste informații, dat fiind că Envy l-a pus să jure că păstreze secretul. Nu conta oricum, pentru că nu era treaba lui Trevor ce făcea Envy acum.

Chad clătină din cap și începu să se întoarcă înăuntru când a văzut ceva albastru cu colțul ochiului. Expresia lui se aprinse când își văzu blugii pe pământ și se grăbi să îi ia, cu o grimasă la furnicile care se târau peste tot.

Fericirea lui a dispărut atunci când a văzut toate rupturile din ei, iar ochii i s-au lărgit în mod comic în momentul când a văzut crăcana smulsă complet.

Chad a lăsat blugii în jos și s-a uitat la stradă: "Câine, fundul tău este istorie."

Capitolul al 2-lea

Kat se mută într-o parte pentru a sta lângă fereastră. Vroia să fie cât se poate de departe posibil de Quinn. Aproape că și-a dat ochii peste cap, realizând că mișcarea asta nu a făcut decât să îl aducă direct în raza ei vizuală. Își dorea să fie și Envy aici. Avea neapărat nevoie să discute cu cealaltă femeie... sau doar cu o altă femeie în general. Ar fi fost frumos să aibă puțină susținere în conversația asta indusă de testosteron.

Privind în jurul camerei, își dădu seama că nu erau prezenți toți membrii principali ai familiei pumelor.

”Unde sunt Micah și Alicia?” Întrebă Kat, știind că ar fi trebuit să fie și ei parte la această... orice ar fi fost asta.

Quinn se uită la Warren cu o expresie pe care spera că jaguarul o va citi printre rânduri și îl va susține cu ceea ce se pregătea să spună. "Alicia nu a mai venit acasă de la internat de o lună, și nu o vom implica în această luptă. E prea periculos pentru fete.”

Expresia lui Kat se întunecă și mai tare și părea gata să îl distrugă pe capul familiei pumelor.

”Și Micah?” întrebă Warren înainte de a avea Kat timp să înceapă un război în legătură cu ultima remarcă.

"Nu poate fi contactat", mânia din tonul lui Quinn îi făcu pe toți să-l privească în mod curios. "Am încercat în mod repetat, dar refuză să răspundă la telefonul mobil."

Steven suspină la încăpățânarea lui Quinn și îi întrerupe:

„Micah lipsește de peste două săptămâni."

„Poftim?" Întrebă Warren brusc furios. "De ce nu ați venit la noi pentru ajutor?"

"Din cauza jurnalului stupid," l- a luat în râs Kat. "Evident, îi era teamă că nu ne-am putea descurca cu ce spune, din cauza sensibilităților noastre".

Michael scutură din cap, știind că până când cele două familii nu își vor rezolva diferendele, ar trebui cel mai probabil să se joace de-a arbitrul. "Bine, în timp ce lucrăm la problema vampirilor, vom avea în vedere și orice indicii despre dispariția lui Micah."

"Logica indică faptul că Micah se va întoarce în cele din urmă din propria inițiativă, întotdeauna o face," ridică din umeri Quinn.

Kat privea pe fereastră, încă fumegând. Cum îndrăznește Quinn să sugereze că fetele nu ar trebui să fie implicate? Ar putea s-o țină pe Alicia deoparte dacă ar vrea, și cel mai probabil ar trebui, ținând cont că este mai tânără decât oricare dintre ei. Dar dacă ar îndrăzni să încerce să o oprească pe ea, atunci ar avea o surpriză uriașă. Problema este că acum era îngrijorată și pentru Micah.

Quinn ar fi trebuit să lase totul la o parte și să-i cheme. Doar știa că ar fi ajutat în ciuda diferendelor. Și dacă părinții lor s-au ucis unii pe alții... păcatele părinților nu ar trebui să cadă pe copiii lor.

Deși ea nu știa, Warren era, în tăcere, de acord cu Kat. Quinn

ar fi trebuit să-i contacteze în clipa în care Micah a fost dat dispărut. Era foarte conștient de controversele explozive pe care frații le puteau avea unul cu celălalt. Dezacordurile s-ar încheia, de obicei, cu Micah ieșind nervos și dispărând zile întregi... dar nu săptămâni.

Steven și Nick păstraseră legătura de-a lungul anilor, iar Nick îl ținea la curent în legătură cu familia pumelor. Când Micah și Quinn se certau, Micah îi spunea întotdeauna lui Steven unde mergea, dacă ar fi plecat pentru mai mult de o zi. De data aceasta, Micah nu a lăsat nimănui niciun mesaj, însemnând că nu urma să lipsească atât de mult.

"După cuibul periculos de vampiri pe care Steven și cu mine l-am găsit la biserică, nimeni nu trebuie să mai iasă în seara asta singur. Trebuie să facem echipe,"a spus Quinn schimbând subiectul.

Steven se simți ciudat când imaginea fetei pe care o găsise și pierduse în noaptea aceea îi fulgeră prin minte. "Cred că mă voi întoarce acolo în seara asta pentru a mă asigura că biserica este curată încă. Se poate să fi omis ceva."

"Voi merge cu Steven", a adăugat Nick dorind să-și petreacă timpul cu vechiul său partener de trăsnăi.

Kat simți un moment de panică, în timp ce făcea tăcută calculele. Michael, fără îndoială, va merge împreună cu Kane și ea oricum chiar nu își dorea să facă pereche cu Kane pentru că era departe de a fi stabil. Asta însemna că rămăseseră Warren și Quinn.

”Mă duc cu Warren,” se oferi Kat.

”Nu,” o corectă Warren. ”Avem nevoie de cineva care să păzească clubul.”

”Doar pentru că sunt fată, nu înseamnă că nu pot descurca pe cont propriu,” îi avertiză Kat, apoi ieși calm din cameră.

Toți bărbații din cameră se ploconiră când închise încet ușa din spatele ei.

”La naiba,” șopti Nick. "Aproape că îmi doresc să fi trântit ușa."

Steven și Quinn nu au mai văzut-o pe Kat de câțiva ani, dar își puteau aminti foarte bine temperamentul ei. O ușă care se închide ușor, în spatele lui Kat furioase, era de zece ori mai rău decât o ieșire dramatică. Era nervoasă... nu, trecuse demult de punctul acela nervos. Era furioasă.

„O să-l sun pe Devon și să-l informez despre ce se întâmplă,” spuse Warren și scoase telefonul din buzunarul din față al pantalonilor. Ura să îi facă asta fratelui său, dar dacă nu-și mișcă fundul acasă, s-ar putea să nu mai aibă deloc ce mișca. Apăsând un număr pe apelare rapidă, se îndreptă spre o altă ușă care ducea către dormitorul adiacent.

Warren așteptă în timp ce telefonul de la celălalt capăt al apelului continua să sune. În cele din urmă, a auzit pe cineva răspunzând și mormăind imediat după asta niște imprecații.

„Ce naiba vrei?" Întrebă Devon, părând mahmur dar fericit.

Warren a transmis rapid ce se întâmplase de la plecarea lui Devon și Envy cu nu mai mult de douăzeci și patru de ore în

urmă.

Devon oftă: „La naiba, plec și eu din oraș și totul se duce dracului."

„Îți dau câteva zile, apoi trebuie să fii acasă". spuse Warren. "Totodată, am nevoie să faci ceva pentru mine în aceste câteva zile."

„Ce anume?" A întrebat Devon părând să fie mult mai treaz.

„Vreau să-l întrebi pe Kriss dacă ne va ajuta. Spune-i că Dean s-a angrenat deja dar probabil că vom avea nevoie și de el. Dacă este necesar, fă-o pe Envy să o convingă pe Tabatha că avem nevoie de Kriss aici pentru că, din câte am auzit, dacă ea se va întoarce atunci proscrișii o vor urma."

„Voi vedea ce pot face," spuse Devon. „Kriss e un ciudat. Merge în pasul lui, să știi."

Warren dădu din cap: „Îmi amintește de altcineva pe care-l cunosc."

Devon chicoti, „Bine frate mai mare, dar nu fac nicio promisiune."

"Ne vedem în câteva zile." A spus Warren și a închis telefonul.

*****

Quinn o observă pe Kat pe unul dintre monitoarele de supraveghere de pe perete. De vreme ce toți îl așteptau pe Warren să-și termine apelul, se apropie de monitoare ca și cum ar fi fost plictisit. Dar nu plictiseală a simțit când s-a uitat la Kat.

Se gândise cu ani in urmă că era frumoasă, dar subestimase ceea ce va deveni. De-a lungul anilor, veghease asupra ei de la

distanță. Chiar angajase spioni să lucreze aici la Moon Dance și să-i raporteze... deși ultimul pe care l-a trimis ajunsese una dintre cele mai recente victime ale crimei.

Se încordă când un tip merse direct spre unde stătea Kat în spatele barului și o prinse de braț. Camera fiind înclinată perfect, Quinn își dăduse seama că tipul respectiv nu era într-o dispoziție prietenoasă.

*****

Trevor se îndreptă grăbit spre Moon Dance, neștiind dacă dorea să distrugă localul sau să-și înece furia în câțiva litri de alcool. Încercase să o contacteze Envy dar, evident, se ascundea de el. Tabatha și Kriss își selectau probabil apelurile împreună cu ea. Când îi întrebase pe fratele atotștiutor unde naiba era Envy, acesta vru să îi smulgă capul lui Chad pentru că fusese atât de vag cu privire la locația ei.

Trevor o reperă pe Kat servind băuturi în spatele aceluiași bar unde lucrase întotdeauna. Se întinse și-i strânse brațul pentru a-i atrage atenția, dar modul în care l-a privit îl făcu să se retragă și să ia un loc.

„Oferta cu tasere s-a încheiat. Îți pot aduce altceva? Cum ar fi calitatea de membru pe viață la unul dintre celelalte baruri?" Kat flutură genele nevinovată. În cele din urmă, privindu-l în ochi și văzând suferința zbătându-se pe acolo, ea ridică din umeri: „Scuze, adevărata mea țintă este inaccesibilă. Cu ce te pot servi?"

Trevor își frecă tâmplele cu buricele degetelor. Blestemat să fie dacă ar înțelege vreodată sexul opus. Nu era ca și cum ar fi

ușurat treaba. „Cu niște răspunsuri, ar fi drăguț."

”Cum ar fi?” întrebă Kat.

"Cum ar fi, unde se ascunde prietena mea." a ridicat ușor din sprâncene în timp ce aștepta .

"Prietena ta? Ai înlocuit-o pe Envy așa de repede?” rânji Kat se când privirea lui se transformă într-o privire tăcută. "Oh, te referi la Envy."

"Crezi?" Trevor replică sarcastic.

”Tot ce știu este că fosta ta prietenă și fratele meu au dispărut într-un fel de lună de miere.” Kat ridică din umeri, știind că era mai aproape de adevăr decât ar fi crezut Envy.

„Credeam că era cu Tabatha și Kriss?” Trevor simți cum tensiunea îi crește periculos, întrebându-se dacă Chad a mințit despre asta.

Kat i-a turnat rapid un shot de Heat în speranța că va domoli mânia care mocnea în ochii lui. „Este. Tabby și Kriss sunt cu ei.” Îi împinse băutura în față, adăugând: „E din partea casei."

Urmărindu-l înghițind shot-ul, buzele i s-au depărtat când a observat că lumina de deasupra lor dezvăluie lacrimi nevărsate care încercau să se adune în ochii lui.

La naiba, asta e de rahat. Regretă imediat că fusese așa de nesimțită cu el. Își dorea ca și Quinn să fi simțit așa în legătură cu ea. Ar fi drăguț dacă ar putea arăta ceva emoție în privința ei sau ceea ce simțise ea pentru el. La naiba, ar putea chiar să trăiască și cu faptul că ar fi respinsă de Quinn, măcar de ar avea curajul să i-o spună în față.

Întinzându-se, a pus blând o mână pe umărul lui Trevor, apoi s-a gândit la o modalitate de a-i distrage atenția și a-și face un partener de vânătoare în același timp.

Kat zâmbi, pe măsură ce o idee a început să se formeze în capul ei. Aseară aproape că o numise în față jaguar, așa că, evident, nu minți se că ar fi investigator paranormal. Dacă băieții vroiau o armată, cel puțin putea ajuta și ea cu recrutarea... nu?

„Acum, dacă mă scuzi, o să mă fac o țintă bună pentru vampirii care abandonează trupurile în pragul ușii noastre." Se porni să se plimbe în jurul barului, dar Trevor i-a apucat încheietura atât de repede, încât nici măcar nu l-a văzut mișcându-se. Pur și simplu a ridicat o sprânceană la mâna care o reținea. „Dacă nu vrei să mă ajuți, poate că vrei să îmi dai drumul."

"Vorbești serios?" Întrebă Trevor.

Și el tindea să creadă că era vorba de vampiri pentru simplul fapt că părea să fie o explozie de copii de-ai lor în acest moment... oh, și micul fapt al urmelor de colți pe jumătate distruși. Dezavantajul era a că nu se mai avusese de-a face cu vampiri până acum... numai în timpul antrenamentelor. Avea nevoie de un motiv să rămână până când Envy ar reapărea, așa că de ce să nu mai stea cu sora concurenței?

Când Kat a încuviințat și și-a luat încet mâna, Trevor clătină din cap, știind că va regreta asta: „Frații tăi vor merge cu tine?"

„O, vor merge cu siguranță, dar în direcții diferite." se îmbufnă ea. „Se pare că nimeni nu a vrut să facă echipă cu fata".

De parcă să demonstreze punctul ei de vedere, Steven și Nick au ales exact acel moment să vină jos și să se îndrepte împreună spre ușă. Nick se uită insistent la Kat, în speranța că va primi mesajul și va face ceea ce i-a cerut Warren... să rămână aici, unde este în siguranță. Se simți puțin mai ușor atunci când îi arătă un mic zâmbet, ca și când i s-ar fi iertat totul.

Privind înapoi spre ușa care duce în sus, Kat dădu din cap: „Vezi, este seara echipelor, cu excepția numărului impar... adică eu." Îi flutură un zâmbet mare lui Trevor, de parcă asta n-ar deranja-o. „Dar e în regulă, nu mă deranjează să vânez pe cont propriu".

Trevor zâmbi și își încrucișă brațele pe bar. Se aplecă înainte și-i semnaliză lui Kat să facă același lucru, șoptind două cuvinte.

"Nu singură," scutură din cap.

Quinn și Warren s-au oprit, în timp ce coborau în clubul de noapte. Warren știa că au mai mult personal decât este nevoie în seara asta, pentru ca barul să fie acoperit, dar asta nu l-a împiedicat să emită câteva ordine de ultim moment.

În timp ce el făcea asta, Quinn aproape că făcu o gaură în Trevor de cât se holbase la el. Nu ratase monitorul, văzând modul în care Trevor se întinsese și o apucă de încheietură pe Kat... și dansul emoțional care a urmat. Cât de apropiată a fost Kat de acest om? Modul în care acționau, era ca și cum ar fi împărtășit un secret pe care ceilalți nu aveau voie să îl afle, și asta îl zgâria pe nervi.

„Cine este bărbatul ăla cu Kat?" Întrebă Quinn când Warren

termină cu walkie-talkie-ul lui.

Warren s-a întoarse pentru a-l vedea pe fostul iubit al lui Envy. Și-a dat seama cum Kat îi spunea lui Trevor că Envy nu mai era disponibilă, ceea ce era o idee bună, pentru că fără ca ochii dulci ai lui Trevor să vină pe la bar, poate că anchetatorul paranormal ar fi plecat cercetat altundeva.

„Ăsta e doar masochistul local căruia îi place să fie curentat de femeile atrăgătoare," rânji Warren la propria lui glumă. Când Quinn nu a zâmbit, i-a făcut brusc dor să facă echipă cu Michael. Se întrebă dacă nu era prea târziu pentru a-și schimba partenerii, apoi își șterse gândul. Quinn și Kane în aceeași echipă ar fi un dezastru care așteaptă să se întâmple.

Trevor simți că cineva îl privește și se uită spre ușă. Abia reușea să ascundă surpriza din expresia feței când îl văzu pe Quinn Wilder cu Warren Santos. Dacă nu ar fi bănuit ce bănuia, Trevor ar fi crezut că cei doi erau implicați în crime și își plănuiau următoarea mișcare. Dar acea mentalitate era rezervată pentru fraierii din poliția locală.

"Ce face proprietarul Night Light aici?" întrebă Trevor întorcându-se spre Kat.

"Cu toții încercăm să rezolvăm problema cu vampirii", a spus Kat, în timp ce ochii i se încleștară cu sfidare pe Quinn. Oh doamne, arăta un pic hodorogit. Doar pentru a testa teoria, ea se aplecă mai aproape de Trevor ca și cum îi șoptea niște nimicuri dulci în ureche: "Ai ceva arme pe care să le putem folosi pentru echilibrarea balanței?" îi făcu ea cu ochiul, știind că tocmai a

câștigat un partener pentru toată noaptea.

Trevor se gândi la asta pentru o clipă, făcând o listă mentală a ceea ce avea în portbagaj.

„Da, am câteva lucruri în mașină", recunoscu Trevor. „S-ar putea să fie nevoie să ne întoarcem la mine pentru a lua ceva extra din seiful pentru arme."

„Perfect," își spuse Kat în sinea ei.

În timp ce Warren și Quinn trecură de lângă bar, Warren fu din nou distras de walkie-talkie-ul care îi porni în ureche. Pe Quinn nu îl deranja întârzierea. Îi oferise un moment pentru a afla ce se întâmpla cu fericitul cuplu de la bar.

Kat îl văzu pe Quinn venind și s-a mutat repede în lungul barului, astfel încât Trevor să nu poată trage cu urechea și Quinn să nu strice acoperirea. Întinzându-se după o sticlă, se întoarse pentru a-l găsi Quinn stând între ea și bar.

„Vă pot ajuta domnule?" Întrebă Kat cu o sprânceană ridicată sarcastic. „Știți foarte bine că în spatele barului nu sunt permiși clienți."

Quinn făcu un pas spre ea, chiar dacă era deja înghesuială. Plasând o mână pe raftul de lângă brațul ei, el o prinse eficient în cursă în locul unde se afla. Văzându-i ochii rătăcind peste umărul lui, către bărbatul cu care vorbise... Quinn mormăi: „Nu te lăsa distrasă în seara asta, Kat. Te avertizez. Doar pentru că nu vii cu noi la vânătoare nu înseamnă că un vampir nu poate intra pur și simplu pe ușa acestui bar."

Kat oftă știind că acesta era cel mai vechi truc din carte. Fă

pe cineva să creadă că este important, oferindu-i un mic job secundar sigur. „O să fiu bine," îi spuse ea în timp ce se lăsă brusc în jos pe sub brațul lui și se îndreptă spre Trevor. „Și dacă voi avea nevoie de ceva, am deja pe cineva dispus să mi-o dea". Ultima parte o spuse cu o tentă seducătoare în voce. A fost o minciună, dar Quinn o supărase.

A rânjit în sinea ei știind cum Quinn a crezut că se referă la ceva sexual iar Trevor a crezut că vorbește despre vânătoarea de vampiri din această seară. Warren a ales acel moment pentru a termina și a-i semnala lui Quinn că este gata să plece.

Buzele lui Quinn se înăbușiră, în timp ce el păși în spatele lui Kat și se aplecă, aproape că își ștergea buzele de ureche: "Să ai o noapte sigură." Se uită că umflăturile de gâscă se întinseră pe gât și pe umăr cu satisfacție.

Kat a prins marginea barului, când genunchii i s-au slăbit. Încurajându-se, ea a sărit când vocea lui Michael a venit chiar în spatele ei.

"Aveți grijă cât de greu trageți coada pisicii, iubire", îi aminti Michael, apoi dădu din cap la Trevor înainte de a se întâlni cu Kane pe acoperiș.

Trevor se încruntă în fața uimită a chipului lui Kat. „Ăsta nu era un vampir?"

„Nu, acela era un gentilom și ne ajută să urmărim monștrii adevărați", a spus Kat încrezătoare în timp ce adăugă încet, și este singurul care nu a făcut niciun fel de vâlvă despre ieșire mea în această seară. „Totuși, se pare că rămânem în urmă. Ești gata

să plecăm?”

*****

Kane se plimba neliniștit înainte-înapoi pe acoperiș, fumând o țigară și fluturând ocazional din brațe. Începea să devină agitat, așteptând ca Michael să apară.

„Jaguari și pume,” murmură el. „Sunt mai răi decât pisicile de casă. Toată lumea trebuie să domine peste ceilalți. Mai degrabă aș colabora cu Coioții decât să am de-a face cu asta."

Michael veni deasupra marginii acoperișului chiar în spatele lui Kane, surprinzându-l în mijlocul tiradei agitate. Se încruntă când Kane tăcu imediat și privi într-o parte, luând act de prezența lui.

„La naiba, Kane, ai de gând să vorbim despre ce te deranjează sau nu?” Întrebă Michael în timp ce micșoră distanța dintre ei.

„Sau nu,” răspunse Kane.

„Bine,” aștept Michael, știind că mai tare decât cearta Kane urăște să fie tratat cu tăcere. Îi plăcea când avea dreptate.

Kane merse către marginea clădirii, mărind încă o dată distanța dintre ei. Uitase cum se putea furișa Michael pe lângă el... nu se mai întâmplase de mult timp. „Raven părea puțin dezamăgit de faptul că armata lui lipsea de la depozit... îi lipseau o parte dintre nebuni. Presupun că vampirii care au ratat mica noastră petrecere a morții probabil aveau nevoie de un loc unde să-și petreacă ziua, așa că o să verific.”

Michael nu a spus niciun cuvânt când Kane s-a aruncat încă o dată de pe marginea acoperișului și a aterizat pe trotuar. Chiar

când a păşit pe margine, gata să cadă aşa cum a făcut Kane, ceva de pe acoperişul de peste drum i-a atras atenţia.

Îndreptându-şi privirea într-acolo, Michael zări umbra tocmai când aceasta dispăru. Ceva legat de umbra aceea păruse familiar, dar nu putea să-şi dea seama ce anume.

Avea Kane un hărţuitor sau era chiar el ţinta? Încercând să îşi suprime senzaţia pentru moment, îşi aruncă privirea în jos şi zâmbi în cădere. Deşi nu mai putea să-l vadă pe Kane şi ştia calea spre depozit, în loc să urmeze un traseu anume, a urmărit atracţia propriului sânge din venele lui Kane. Până să fi ajuns la depozit, putea deja auzi strigătele vampirilor pe care Kane îi prinsese cu garda jos.

Se opri în uşă, folosindu-şi vederea sporită pentru a vedea în întunericul camerei uriaşe. Kane avea deja doi vampiri pe el şi alţi câţiva erau de părere că tactica de predare a ştafetei era o idee grozavă. Păşind înăuntru, a tras uşa închizând-o în spatele lui pornind înainte, când vocea lui Kane a răsunat puternic.

„Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Doar să nu laşi pe vreunul dintre ei să treacă de tine", spuse Kane puţin fără respiraţie, în timp ce răsuci gâtul vampirului care încerca să-i sfâşie traheea. Se smuci când nişte colţi i se cufundară în umăr, făcându-l să-şi piardă priza pe care o avea pe primul vampir.

Ambele sprâncene ale lui Michael au dispărut sub părul lui suflat de vânt, dar s-a retras uşor sprijinindu-se de uşă. „Bine, dacă eşti sigur." El şi-a încrucişat braţele peste piept şi s-a sprijinit înapoi de metal.

„Ei bine… M-am plictisit", a spus el după o clipă și s-a uitat la vampirii fără suflare care nu erau încă angrenați în luptă. „Presupun că niciunul dintre voi nu mi-ar face onoarea de a lua-o la goană?"

Când Kane reuși să decapiteze primul vampir, unul de pe margine s-a întors să facă exact ce sugerase Michael, dar brațul lui Kane s-a întins și l-a apucat de haina de piele pe care o purta. „Nu prea cred," mârâi el în timp ce îl trase în luptă.

„Mămica ta nu te-a învățat să împărți?" Michael zâmbi în timp ce îl privea pe Kane luând bătaie ca la fasole. Simțea cum Kane avea nevoie acum de durere ca să-l ajute să se simtă în viață. Nu avea nicio îndoială despre Kane că ar fi ultimul vampir rămas în picioare, iar această eliberare de furie și violență ar putea ajuta chiar la regăsirea prietenului său... Terapia la cel mai înalt nivel.

"Mama mea a fost o hoață", răspunse Kane ridicându-se și împingându-și picioarele în pieptul unui vampir care fugea înverșunat către el. Vampirul a zburat cât colo și Kane a aterizat pe spate. Aruncându-și picioarele în sus, se ridică într-o clipă. „Nu era dispusă să împartă".

„Amândoi știm că mama ta nu a fost o hoață," spuse Michael. „Era o doamnă bine-crescută."

Kane fu lovit în față și zbură în spate. Michael a urmat mișcarea, pe măsură ce Kane a zburat pe lângă el în aceeași grămadă de gunoi în care l-a trimis Kriss. A oftat atunci când l-a observat pe Kane că devenea o pulpă sângeroasă. Kane se repezi din nou în luptă, distrugându-i pe ticăloși în timp ce înainta.

"Aveți nevoie de ajutor deja?" întrebă Michael pe fundalul sunetului de oase rupte și picioare călcând în bălțile care creșteau din ce în ce mai mult cu fiecare minut ce trecea. Chiar a râs când Kane a început să mormăie una dintre vrăjitoriile lui Syn, dar a fost lovit în gură înainte să o poată termina.

„Nu," urlă Kane în timp ce scuipa sânge în fața celui care îl lovise cu pumnul atât de tare, încât vedea stele verzi. Apucând o bucată de lemn dintr-un scaun pe care îl rupseră în timpul luptei, îl înfipse în gura vampirului atât de tare încât îi ieși prin ceafă.

Michael se strâmbă dar fără a interveni. A urmărit îndeaproape, numărând trei vampiri căzuți și alți patru de rezolvat. Kane era un luptător neînfricat, cu atât mai mult acum decât înainte de a fi îngropat de viu. Ceea ce i-a amintit lui Michael de singura întrebare pe care nu o pusese încă: cum a rupt Kane vraja de legământ fără sângele sufletului său pereche?

La mai puțin de douăzeci de minute mai târziu, Kane se prăbuși în genunchi. S-a uitat prin ceața roșie a vederii sale către sunetul de aplauze care se apropia. Își șterse gura de sânge și încercă să se împingă în sus de pe podea. A râs când nu a funcționat, deoarece podeaua era sticloasă de la atât sânge.

„Și câștigătorul primește o sută de plasturi și o noapte bună de odihnă la casa lui Michael." S-a aplecat cuprinzându-i talia lui Kane cu brațul pentru a-l ajuta să se ridice. Se legănară amândoi până ca el să-i echilibreze.

„Ai o casă?" Întrebă Kane în speranța că dacă va continua să vorbească, nu va leșina înainte de a ajunge acolo. Știa unde

locuiește Michael, dar nu voia să recunoască asta pentru că i-ar fi amintit acestuia să fie supărat pe el pentru că a stat departe. Nu era tocmai mulțumit de sine cu privire la asta, dar simțise nevoia să păstreze distanța.

„Da, acum sunt adult. În plus, sicriele nu mai sunt la modă." Se înfioră pe interior, realizând că lui Kane poate nu i se va părea gluma ca fiind foarte amuzantă. „Locația este imensă. A fost un fel de muzeu de artă în stil victorian până când au construit unul modern în Beverly Hills. Poate dacă te-ai muta cu mine, locul s-ar simți mai degrabă ca un cămin."

„Vreau un cățeluș", a declarat Kane din senin în timp ce se concentra pe rutina de a pune un picior în fața celuilalt, rutină care, de regulă, te împiedică să cazi.

„Vrei un ... ce?" întrebă Michael.

„Dacă ne mutăm împreună, atunci pot alege un cățeluș".

Michael a trebuit să-i zâmbească vechiului său prieten. Se părea că dragostea lui Kane pentru canine nu se diminuase de-a lungul deceniilor.

Capitolul al 3-lea

„Deci, ce se întâmplă cu Micah?" Îl întrebă Nick pe Steven în timp ce intrau în parcarea de lângă biserică, oprind între două dintre autobuze.

„Micah și Quinn s-au luat la cearta, ca de obicei, cu privire la cine face regulile și Micah a plecat pentru a se răcori puțin." Răspunse Steven în timp ce cobora din mașină. Încă i se părea amuzant că toți Jaguarii conduceau ... ai ghicit ... jaguar. „La naiba, s-au învățat reciproc cum să lupte, așa că dacă se lasă lați unul pe celălalt, nu este mare lucru."

„Atunci de ce nu s-a întors?" A subliniat Nick.

„Aceasta este întrebarea, nu-i așa?" oftă Steven. „Quinn crede că Micah a fugit, dar eu știu mai bine."

„Ce te face atât de sigur?" Întrebă Nick curios.

„Pentru că Alicia fusese acasă de numai câteva săptămâni înainte ca el să dispară. Micah număra zilele până când o putea el aduce acasă. Chiar și atunci când Nathaniel era în viață, Micah a fost cel care s-a comportat mai mult ca un tată față de ea. Lui nu i s-ar fi năzărit niciodată să plece, acum că ea este acasă. „A ridicat el din umeri, adăugând: „Sau dacă ar decide să abandoneze familia, atunci cel puțin ar fi luat-o cu el".

Nick dădu din cap întrebându-se dacă vampirii erau responsabili pentru dispariția lui Micah. Într-un fel, asta nu părea deloc să fie un lucru bun, așa că, de dragul lui Micah, Nick a

sperat că acesta doar își pierduse cumpătul și încă nu l-a găsit. Îi va pune Aliciei mai multe întrebări mâine.

Steven ridică ochii spre imensa biserică cu toate sculpturile și statuile sale complicate. Faptul că părea ca fiind importată din Roma, vorbea despre banii pe care trebuie să-i aibă oamenii păcătoși care i-au trecut cu grație ușile. Cei extrem de bogați erau cei mai păcătoși, de aceea au făcut un astfel de spectacol al religiei lor.

Adevărul era că în acest loc primarul orașului venea în fiecare duminică să dea mâna și să facă schimb de bani cu mafia, chiar după liturghie. Deci întrebarea pe care și-o pusese era...ce căuta fata aceea singură aici în toiul nopții?

Biserica era în mare parte întunecată, cu excepția câtorva ferestre care încă luminau la etajul al doilea. Din ce își amintea, probabil că aceea era zona birourilor. Se întrebă dacă preotul pe care îl lăsase în siguranță în dulap locuia de fapt aici. Era ceva ce nu se gândise niciodată să presupună până acum. Catolicii erau un grup foarte devotat, le-ar recunoaște asta.

Îl informase deja pe Nick cu privire la ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută...ei bine, cel puțin mare parte din ce se întâmplase. Nu avea de gând în niciun caz să repete incidentul cu roba băiatului de cor. Clătinând din cap, Steven trase de ușa din față, așteptându-se să fie blocată, dar, din păcate, se deschise.

„Nu prea inteligent." se încruntă Nick în timp ce scoase cuțitul cu mâner din os din mânecă și se strecură înăuntru. „Ai crede că după ce s-a întâmplat noaptea trecută, ar începe să încuie ușile."

„Poate cum spune zicala...este întotdeauna deschisă.” ridică Steven din umeri, intrând cu prudență. „Sau poate că bătrânul preot așteaptă companie.”

„Repet, nu foarte inteligent.” se răsti Nick știind că nu erau singurele creaturi paranormale din clădire. „Simt mirosul oamenilor la etaj, dar mai este ceva aici și mă îndoiesc că a venit pentru spovedanie.”

„Mă duc să mă asigur că preotul este în siguranță. Dacă dai de vampiri, fii deștept și lasă-i în pace până când chemăm întăriri.” Steven urcă scările, lăsându-l pe Nick să ia propria decizie.

Nick dădu din cap și începu să caute subsolul bisericii. De obicei, cu cât monștrii erau mai răi…cu atât mai mult le plăcea să fie mai în subteran. Nu s-a deranjat să se ascundă în timp ce investiga pentru că inamicul putea vedea în întuneric la fel de bine ca el.

Găsind ușa cu eticheta „subsol”, Nick o deschise și coborî rapid pe scări. Strâmbă din nas la mirosul pregnant, umed și strănută. Urâse din totdeauna subsolurile.

Steven făcea același lucru la etaj, deschizând ușile și uitându-se înăuntru în timp ce le trecea. Văzând lumina care se infiltra pe sub ușa aceluiași birou din noaptea trecută, ciocăni de această dată

. Simțea mirosul de dincolo de ușă și știa că bătrânul era singur.

„Tu ești tu, Jewel?” întrebă vocea bătrână.

Steven făcu un pas rapid înapoi când ușa se deschise ... el

și preotul ajungând față în față. Chipul bătrân și amabil cu o expresie moale s-a schimbat încet, cu ochii larg deschiși în timp ce buzele se deschideau. Steven a întins mâna, știind ce urmează, și nu a fost dezamăgit când preotul a încercat să-i trântească ușa în față.

Împingându-se în ușă, Steven intră în cameră lăsând ca greutatea bătrânului asupra ușii să o închidă în spatele lui. Întorcându-se, apucă arma care a urmat și a aruncat-o în cealaltă parte a camerei, enervându-se. „Ți-am spus data trecută, nu sunt un vampir."

„M-am trezit în dulap." îi aminti preotul în timp ce se dădea cu spatele la birou. Steven oftă în timp ce privea cum mâinile bătrânului scotoceau biroul încercând în mod evident să găsească o altă armă. Își ridică o sprânceană, văzându-i degetele înfășurându-se în jurul unui capsator robust.

„Nu vreau să te rănesc" îl informă Steven. „Dar dacă nu renunți la capsatorul respectiv, te vei trezi din nou în dulapul acela". A dat din cap în semn de mulțumire când bărbatul l-a eliberat încet și s-a ridicat în picioare la înălțimea maximă, care era umbrită de a lui.

„Am senzația că nu ai venit aici să te spovedești." încă se putea distinge teamă în glasul bătrânului.

„O, părinte, știu că am păcătuit", zâmbi Steven, dar, văzând că gluma nu a fost împărtășită, apucă un scaun și îl întoarse observând că omul tresări la mișcarea bruscă. Se abținu să-și dea ochii peste cap și încălecă scaunul, așezându-și brațele pe

spătarul jos. „Nu contează că fac parte din motivul pentru care încă mai trăiești? Dacă nu v-aș fi dat deoparte, s-ar fi putut să nu mai fiți de partea îngerilor. ”

„Cum ai …” preotul păru brusc mai în vârstă în timp ce merse în spatele biroului său și se așeză îngreunat. „Când mi-am revenit, am coborât scările și am găsit necunoscuți curățând. Dezordinea… Am rămas ascuns. Au fost atât de rapizi și liniștiți. Ai putea face toate astea? ”

„M-ai crede dacă ți-aș spune că avem un înger de partea noastră?” Când bărbatul își ridică bărbia aruncându-i o privire aspră, Steven continuă: „Eu și prietenul meu suntem aici pentru a ne asigura că biserica este curată încă”.

„Crezi că sunt mai mulți?” preotul își frecă fața.

„Știu că sunt mai mulți. Întrebarea este, sunt ei aici? ” Steven se ridică, știind că îl lăsase Nick singur de prea mult timp deja. Prietenul său era cunoscut ca fiind neînfricat și asta îl neliniștea. „Nu vrem să se repeta scena de noaptea trecută.”

Preotul îl privi cu atenție ca și când ar căuta o minciună. În cele din urmă, bătrânul oftă și dădu din cap: „Bine, dintr-un oarecare motiv te cred. Uneori Dumnezeu lucrează în moduri misterioase. Fă ce trebuie să faci. ”

„Să sperăm că de data aceasta nu vom găsi...demoni și poți rămâne treaz dacă promiți să rămâi aici.” Își aminti ce spusese preotul când a deschis ușa. „Aștepți pe cineva?”

„Da, trebuia să vină noaptea trecută, dar...” arătă el cu degetul mare spre dulap. „A sunat acum o oră spunând că este pe drum.”

Steven simți cum îi crescu pulsul. „A fost o fată aici noaptea trecută și trebuie să vorbesc cu ea... păr blond, frumoasă. O cunoști? "

„Jewel?" întrebă preotul. „Sigur, ar trebui să o mărit."

„Poftim?!" spuse Steven puțin prea tare, apoi mârâi: „De când se căsătoresc preoții bătrâni cu fete tinere?"

„Hai că ești deștept", clătină preotul din cap, punând apoi puțină emfază în încheiere. „Nu cu mine...și oricum nu este treaba ta. Să o lași pe copila aceea în pace. Are destule probleme cu monștrii pe care îi cunoaște deja. Nu o atrage într-un război al demonilor. "

Steven se încruntă, neplăcându-i cum suna asta. Ar fi pariat bani că preotul fusese pe punctul de a spune mafioți nu monștri. Nu-i păsa de niciuna dintre rase, trebuind să se ocupe de propria sa parte de mafioți. Le plăcea să petreacă la Night Light, deoarece era unul dintre cluburile de noapte mai elegante din oraș. Te ajută să te relaxezi când clientela de clasă inferioară nu își permite să treacă porțile.

Îi fugărise încet de ani de zile și ori de câte ori apărea o problemă, intervenea întotdeauna ceva și se mutau sau dispăreau cu totul. Mafia irlandeză, mafia italiană, mafia rusă, membrii IRA, ex-KGB, Yakuza și chiar membrii presupuși ai legendarilor Illuminati... Steven nu dădea doi bani. Toți erau o apă și-un pământ în ceea ce îl privea. Dar uneori nu strică să ai câțiva de partea ta.

„Sună-o și spune-i să nu vină aici diseară." Împinse telefonul

mai aproape de bătrân încrucișându-și brațele, așteptând pentru a se asigura că preotul va face exact ce i-a cerut.

Buzele bătrânului se subțiară. Dacă ar sunat-o acasă și ar răspunde tatăl ei, Jewel ar avea mari probleme și ar putea ajunge cu fața în jos pe o alee undeva. Probabil că nici el nu ar scăpa, în ciuda faptului că esta preot. „Nu vine", spuse el ezitant, apoi repetă mai ferm în timp ce se uită la ceasul de pe perete. „Ar fi fost aici până acum dacă venea."

Steven simți ciocnindu-se undeva în pieptul său dezamăgirea de a nu o vedea și satisfacția de a ști că este în siguranță. Având nevoie de o distragere a atenției, se ridică și așeză scaunul înapoi așa cum îl găsise. „Mă întorc să vă anunț când am terminat."

„Așteaptă!" strigă preotul când Steven deschise ușa. „Dacă se întâmplă să o vezi ..."

„O voi trimite direct la tine", promise Steven ieșind.

Închizând ușa, Steven clătină din cap și porni în jos pe hol. Acest etaj era curat și trebuia să-l ajungă din urmă pe Nick înainte de a se întâmpla ceva. Coborând, privi în jur, dar nu-l putea vedea pe Nick nicăieri.

„Bine, unde naiba te-ai dus?" Mormăi Steven și începu să se uite în spatele ușilor închise.

Găsi ușa subsolului întredeschisă și s-ar fi putut plesni singur când își dădu seama de firul gândurilor Nick. „Locuri întunecate, sub pământ... DUH!"

Având grijă să creeze mult zgomot, Steven coborî scările și strâmbă din nas la căldura umedă. „La naiba, ce miroase aici."

Se apropie de o altă ușă deschisă și pași. Nick stătea în fața cazanului, cu ușa larg deschisă împungând ceva din foc cu o tijă de fier.

„Ai găsit ceva?" Întrebă Steven.

Ca răspuns, Nick scoase fierul din foc cu rămășițele arse ale unui craniu atârnând în capăt de orbită. „Cred că este sigur să spunem că unii dintre oamenii din lista persoanei dispărute nu vor fi găsiți prea curând".

„Cred că această biserică este un loc obișnuit pentru unii din mafia locală să își facă treaba". Explică Steven.

„Într-o biserică catolică?" Întrebă Nick. „Nu mai este nimic sacru?"

Steven ridică din umeri: „Cam așa cum se spune, nimic nu este sigur cu excepția morții și a impozitelor".

Nick a lăsat craniul înapoi în cazan și a închis ușa. „Sau în cazul nostru, blană și pisoi".

Cei doi bărbați pufneau amuzați înainte ca Steven să își revină puțin. „Bine, chiar trebuie să devenim serioși."

S-au separat, fiecare căutând într-o parte diferită a camerei mari, până când Steven a văzut ceva în spatele unuia dintre uriașele coșuri de gunoi pline cu scânduri de lemn. „Hei Nick, dă-mi o mână de ajutor cu asta."

Nick se apropie și-l ajută pe Steven să mute cutia deoparte doar cât să poată vedea mai bine, ceea ce nu era prea departe. Un tunel mic, înghesuit fusese sculptat în piatră și direct în pământ. Întunericul era absolut și cele două feline aveau dificultăți în a

vedea înăuntru.

„Aș putea la fel de bine să verific," spuse Nick pornind înainte pentru a-și strecura cadrul subțire în gura tunelului.

Steven întinse mâna și îl apucă de braț pe Nick, clătinând din cap. „Nu, ne întoarcem și îi informăm și pe Warren și Quinn despre ce am găsit. O Pumă lipsește și, în opinia mea, asta este cu o Pumă mai mult decât ar trebui. Nu vreau să adaug și un Jaguar pe listă. "

„Aaaawwww" zâmbi Nick încolăcindu-și strâns brațele în jurul lui Steven care era șocat. „Ție..." răsuflă exagerat continuând cu o voce vacilantă. „Ție chiar îți pasă."

Steven îl împinse frenetic pe Nick de pe el, aruncându-l pe Jaguar în perete. „Idiotule" mormăi el în timp ce Nick râdea. „Hai să plecăm de aici."

Până când să ajungă în vârful scărilor, Steven era deja convins că Nick își pierduse mințile cândva de-a lungul drumului. În biserică era o liniște mormântală iar Steven privi spre holul care ducea la biroul de la etaj unde aștepta preotul.

„Stai aici un minut", spuse Steven. „Trebuie să merg să vorbesc cu preotul."

Nick ridică din umeri și se sprijini de una dintre strane să aștepte.

„Bună, Steven." Se auzi o voce de nicăieri.

Nick a tresărit iar Steven a strigat surprins înainte să se împiedice de propriile picioare și să cadă. Nick clipi în timp ce un bărbat cu părul întunecat ieși din umbră rânjind nebunește

către Steven.

„La naiba, Dean!" Țipă Steven în timp ce se ridică de pe podea. „Încetează să-mi sperii inima din piept".

Dean zâmbi și se sprijină de unul dintre stâlpii de lângă strane, încrucișându-și brațele peste piept. „Din păcate, nu trebuie să încerc."

„Du-te dracului!" Mârâi Steven. „Mă duc să discut cu preotul, mă întorc."

„Vezi să returnezi roba băiatului de cor pe care ai împrumutat-o." îl tachină Dean. „Mi-ar displăcea să văd un băiat sărman care nu se poate îmbrăca pentru biserică."

Steven a încremenit când Dean a rostit acele cuvinte și s-a răsucit pentru a arunca o privire asupra celor căzuți.

„Halat de cor?" Întrebă Nick ridicându-și sprâncenele aproape de linia părului. „Ai îmbrăcat un halat de cor?"

„M-am transformat, a fost o urgență. A trebuit să o salvez pe această fată de la a fi stoarsă de un nenorocit de vampir ", se apără Steven.

„Da", chicoti Dean. „Aceeași fată în fața căreia ți-ai luat o mamă de bătaie".

„De parcă tu nu ți-ai furat-o niciodată", replică Steven.

Dean se opri pentru a se gândi o clipă. „Nu, nu mi-am luat șuturi în fund...nu șuturi".

„Argh!" Urlă Steven, aruncându-și brațele în aer bântuind pe un alt hol.

Nick se uită la Dean „Ai vreo idee unde a ascuns roba?"

„Sub patul lui”, răspunse Dean.

Nick zâmbi, „Material de șantaj perfect, mulțumesc”.

„Sigur, îmi place să-l văd zvârcolindu-se...și asta dar și că el pare să creadă că o să-l iau mereu la șuturi sau ceva de genul de ăsta.”

„Sadic”, spuse Nick chicotind.

„Sunt un Decăzut”, a spus Dean. „Nu avem prea multe pentru a ne distra.”

Steven se apropie de ușa biroului preotului și ridică mâna să bată când auzi voci de cealaltă parte. Una pe care a recunoscut-o ca fiind a preotului, cealaltă era a unei femei. Coborând mâna, și-a pus urechea mai aproape de ușă pentru a putea asculta.

Jewel pășea înainte și înapoi încercând să rămână concentrată, dar îi era greu. Primul lucru care îi veni în minte când a intrat în birou a fost când fusese atacată de vampiri și a văzut un bărbat gol sau un metamorf...orice ar fi fost el. Tocmai petrecuse ultimele cinci minute răspunzând la întrebările preotului despre noaptea trecută, dar în momentul ăsta avea probleme mai mari de atât.

„Nu ar trebui să te furișezi în mijlocul nopții”, a spus preotul. „Este periculos. Ce se întâmplă dacă tatăl tău sau logodnicul tău te prind? ”

Jewel se îndreptă direct spre biroul lui și practic da cu palma în masă. „Nu, ei sunt cei care o fac periculoasă...urcându-mă pe propria fereastră și strecurându-mă pe lângă gardienii înarmați care mă țin prizonieră și încercând apoi să mă strecor înapoi fără să fiu prinsă".

„Tatăl tău încearcă doar să te protejeze.” A încercat să o liniștească, dar știa că ceea ce spune ea este adevărat. Tatăl ei venea aici în fiecare săptămână la spovedanie...spălându-și sângele de pe mâini și conștiință.

„Nu, el încearcă să mă oblige să mă căsătoresc cu partenerul său de afaceri pentru a regla o datorie! O datorie cu care n-am avut nicio legătură. Nu există o lege împotriva sclaviei în această țară?”

„Dar când tu și Anthony ați venit aici pentru întâlnire, ai spus că îl iubești din toată inima.” îi sublinie Preotul. „Acesta nu este genul de lucruri despre care ar trebui să minți. Este o rușine în ochii lui Dumnezeu ”.

„Da, bine, cei doi gardieni care stăteau în spatele scaunelor noastre...vă amintiți de ei? Cel din spatele meu îmi înfigea țeava pistolului în spate. Nu aș putea niciodată să iubesc un barbar egoist cu mâini grele precum Anthony. Mi-a promis că ne omoară pe mine și pe tatăl meu dacă nu voi continua cu nunta. Și mai devreme în seara asta, când am încercat să-i spun tatălui că nu vreau nimic de-a face cu Anthony, m-a lovit atât de tare încât acum știu unde se află stelele, pentru că le-am putut număra. ”

Atât Jewel, cât și preotul au fost uimiți când ușa biroului s-a deschis atât de tare încât s-a trântit de perete, făcând să cadă mai multe poze și o cruce placată cu aur.

Steven stătea în prag, uitându-se la ei doi. Cu toate acestea, vânătaia întunecată de pe obrazul lui Jewel l-a făcut pe Steven să vadă roșu. „Amândoi trebuie să veniți cu mine.”

Jewel își simți genunchii moi la vederea omului misterios încă în viață. Se gândise de atâtea ori că fusese ucis de vampiri de când fugise de el. De câteva ori chiar regretase până la lacrimi că fugise. Acum, că putea respira ușurată, voia să țipe.

De ce de fiecare dată când venea să vorbească cu preotul în confidențialitate, aveau o urgență? Îi era mai puțin frică de acest metamorf decât de logodnicul ei înarmat și până când nu va auzi alarme de foc sau nu va vedea vreo față cu colți, nu va pleca nicăieri.

„Nu de data aceasta" îl informă Jewel încrucișându-și brațele peste piept.

„Nu pot lăsa biserica nesupravegheată", a început bătrânul, dar Steven l-a întrerupt repede.

El făcu în mod voit o serie de pași spre birou în timp ce vorbea: „Ați făcut o înțelegere cu diavolul și ați decis să dați enoriașii hrană vampirilor? Tu ești cel care le arde corpurile în sala boilerului? " Când preotul tocmai deschise gura fără a spune ceva, Steven a continuat: „Sau păcătoșii cărora le predici au comis o crimă în masă în subsolul tău și au săpat un tunel pentru a scăpa?"

„O, Doamne", bătrânul îi aruncă lui Steven o privire sumbră. „Dacă părăsesc biserica, cât va mai dura până mă voi putea întoarce?"

„Dă-mi numărul tău de telefon. Te sun în câteva ore. Nu vă întoarceți până nu vă ok-ul. " Oftă știind că deja câștigase cearta când bătrânul începu să caute frenetic prin sertare după lucruri

pe care le considera suficient de importante pentru a le lua cu el.

Jewel a încercat să rămână perfect calmă în timp ce se furișa spre ușa încă deschisă. Libertate...cum se face se trezea mereu fugind de bărbați nebuni?

„Nu mă face să te urmăresc", scrâșni Steven în timp ce își smuci capul în lateral și o țintui cu privirea. „Am spus că el se poate duce acasă...nu tu."

Buzele lui Jewel s-au despărțit în timp ce a înghețat în mișcare. Cum îndrăznește să-i dea un ordin? Scrâșni din dinți, dându-și seama că oricum îl ascultase. Își ridică bărbia sfidătoare când ajunse la o concluzie. În momentul în care scăpa, va continua să fugă... de toți, inclusiv de tatăl ei.

„Ce vei face cu ea?" întrebă preotul indignat.

„Voi face ceea ce nu poți face tu...o voi ține în siguranță", a strigat Steven, nevrând să se certe pentru asta. Vânătaia de pe fața lui Jewel îi spulberase literalmente nervii și nu ar lăsa-o nici în ruptul capului să meargă înapoi la omul care i-a făcut-o.

„Nu mai am nevoie de un alt protector", Jewel se întoarse să plece, dar se opri din scurt, văzând doi bărbați cu aspect periculos blocând ușa.

Dean simțise suferința lui Steven de la capătul scărilor, iar acum, când se uita la fata care o provoca, își dădea seama de ce. Citindu-i sufletul, a prins o imagine trecătoare a evazivului înger al morții.

„Greșești…" S-a mișcat atât de repede, că până și metamorfii din încăpere l-au ratat. „Ai nevoie de un protector."

Jewel înăbuși un țipăt când palma bărbatului se lipi de obrazul dureros și ochii lui deveniră de culoarea mercurului. Mâna rece care îi fusese încleștată cu degete înghețate în jurul inimii atât de mult timp s-a topit. Deodată, i s-a amintit de sentimentele despre care uitase că există...căldură, siguranță...dragoste.

Preotul s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de birou când umbra aripilor a ieșit din spatele omului, a licărit strălucitor, apoi a dispărut.

„Voi fi jos", a declarat Dean în timp ce vântul se repezi pentru a umple spațiul din care dispăruse.

Steven nu știa de ce Dean alesese acel moment pentru a-și dezvălui puterea, dar se bucura că o făcuse. Obrazul lui Jewel s-a vindecat și preotul părea că tocmai văzuse lumina.

„Trebuie să plecăm...acum", spuse Nick din prag.

Steven o apucă de mână pe Jewel și se îndreptă spre ușă, bucuros că șocul stinsese focul certurilor din ea pentru moment.

„Așteaptă", strigă preotul, făcându-i pe Steven și Nick să se oprească pentru a se uita înapoi la el. „Ăsta era...?" se clătină el, arătând spre locul unde stătuse Dean cu câteva clipe înainte.

Steven zâmbi sincer la emoția din ochii bătrânului preot. „Da...era."

Preotul zâmbi când Steven și Nick au ieșit din cameră cu Jewel de mână. A dat o dată din cap și a început să adune instrumentele de care ar avea nevoie. În mintea lui, Dumnezeu pregătea pământul pentru întoarcerea Sa.

Steven și Nick au ieșit din biserică, dar Steven a oprit-o pe

Jewel astfel încât să poată arunca o privire spre fereastra biroului. A răsuflat ușurat când a văzut lumina biroului stingându-se.

„Se pare că moșul ăla îți ascultă sfatul", spuse Nick.

Steven clătină din cap: „Mai mult ca și cum l-ar fi văzut pe Dean pentru ceea ce era și are acum o experiență religioasă. Mi-a dat numărul său de telefon, îl voi suna când calea va fi liberă. "

„Câteva ore nu cred că vor fi suficiente", îl informă Nick.

„Este ceea ce este." Răspunse Steven. „Chiar acum, să ne întoarcem la club astfel încât să le putem da vestea lui Warren și Quinn."

Dean se așeză pe acoperișul catedralei și zâmbi trioului în timp ce lăsau biserica în urmă. Îi acordase lui Steven tot ajutorul pe care îl putea da, dar vraja liniștitoare pe care i-o făcuse fetei nu va dura pentru totdeauna. Simțea întunericul de sub clădire pregătindu-se să urce în timp ce vampirii începeau să iasă din tunelul lor.

Spre deosebire de cei de noaptea trecută, aceștia erau influențați de ceva chiar mai întunecat, mai sinistru decât întâlnise Dean vreodată.

Dean se încruntă, întrebându-se de ce nu-l simțise când au curățat primul grup care își stabilise reședința aici. Această influență era foarte veche și foarte puternică. Pe cât de brusc l-a simțit, pe atât de brusc întunericul dispăruse și se putea simți doar prezența vampirilor.

Decăzuții au intrat înapoi în biserică pentru a verifica ce face bătrânul și pentru a se asigura că a ieșit în viață.

Capitolul al 4-lea

Trevor și Kat urmăriseră vampirul pe care îl descoperiseră în jumătatea cealaltă a orașului.

„Ce naiba face?" Șopti Kat, începând să devină suspectă.

„Se pare că merge la cumpărături", răspunse Trevor când vampirul se opri în fața vitrinei și se uită la ecranul întunecat.

Acest vampir era tânăr, abia optsprezece ani după cum arăta. Avea părul drept și negru și purta ochelari cu margini rotunde. Cu părul tras înapoi, ar fi arătat aproape prezentabil, cu excepția pielii sale palide.

Cei doi au mărit ritmul când vampirul s-a întors brusc de la fereastră și a început să meargă din nou pe stradă. Chiar și cu magazinele închise, trotuarele erau aglomerate în această perioadă a nopții.

Descoperiseră cadavrul celei mai recente victime a vampirului întins pe o peluză bine îngrijită. Cu simțul lor olfactiv reușiseră să îl ajungă din urmă pe sugătorul de sânge chiar când acesta a ajuns la Rodeo Drive. De acolo, Trevor a trebuit s-o rețină un pic pe Kat explicându-i că sunt prea mulți oameni în jur pentru ca ei să alerge orbește.

Acum, iată-i, urmărind un vampir care mergea pe jos și niciunul nu avea chef de conversație. Nici nu și-au dat seama cum au ajuns într-un autobuz a cărui destinație nici nu o cunoșteau. În cele din urmă, vampirul a ridicat mâna și a tras cablul pentru

a coborî. Kat și Trevor au mers până la următoarea oprire și au coborât pentru a-și relua urmărirea. Vampirul a continuat să meargă iar Kat mârâia de frustrare.

„Încep să cred că acest vampir consumă droguri. Aproape că am făcut un cerc complet ". se plânse ea. „Suntem la doar câteva străzi distanță de club."

„Iată-l!" A exclamat Trevor și a fugit spre o alee unde vampirul a dispărut brusc.

Adidașii lui Trevor au scârțâit alunecând la gura aleii unde se holba. Kat stătea lângă el, lăsându-se ușor în jos ca să poată arunca amândoi un ochi după colț.

„La naiba", înjură Trevor scoțându-și pistolul de 9mm.

„Tot nu înțeleg de ce ai o armă", spuse Kat, deși știa că și Nick poartă una. Nu era arma cea pe care se bazat Nick... ci gloanțele special create din lemn care erau încărcate. „Aceste lucruri sunt inutile împotriva vampirilor."

Trevor zâmbi: „Uiți pentru cine lucrez. Aceste gloanțe sunt special concepute pentru a exploda la impact, iar centrul este golit și umplut doar cu un pic de acid muriatic. Rahatul ăla va distruge aproape orice."

„Atunci de ce acidul nu distruge glonțul?" A întrebat Kat, adunând în secret informații cu care să-l mituiască pe Nick.

„Există o carcasă interioară plasată în interiorul glonțului atunci când este scobit, pe care acidul nu o poate distruge. I-am uitat numele în acest moment. " Explică Trevor. „Este suficient de puternic pentru a nu fi deteriorat de acid, dar suficient de

fragil pentru a se sparge atunci când se ciocnește cu ceva."

Kat se ridică încet în picioare: „Intrăm?"

Trevor strânse pistolul în mâna și porni înainte, urmat de Kat care avea în fiecare mână un pumnal ascuțit; prin amabilitatea lui Trevor. Au luat la puricat întreaga alee înainte să-și dea seama că vampirul dispăruse.

Trevor se relaxă și își lasă arma în jos. „A dispărut!"

Kat a lansat un oftat frustrat: „Ei bine, din moment ce suntem atât de aproape, am putea să ne întoarcem la club".

„Oricât de distractivă ar fi fost seara asta cât v-am plimbat pe voi doi idioților prin tot orașul", a spus o voce din spatele lor. „Trebuie să insist să rămâi la cină."

Kat și Trevor s-au răsucit împrejur spre voce și au încremenit când au văzut vampirul pe care îl urmăriseră, împreună cu alți cinci.

„Nenorocitul știa că îl urmărim", mârâi Trevor în timp ce ridică arma înapoi stabilizând-o.

Cu pereți pe trei laturi și vampirii în fața lor, Kat știa că ea și Trevor vor trebui să lupte pentru a ieși de aici. S-a ghemuit în jos când vampirii s-au năpustit asupra lor. Unul cu părul roșu aprins a sărit în speranța de a-i lua prin învăluire.

Kat s-a împins imediat din poziția în care era, abordând vampirul la jumătatea saltului. Unghiile ei lungi semănau acum cu niște gheare, chiar dacă nu avusese loc nicio schimbare. S-au prăbușit la pământ, cu vampirul pe spate, sub ea.

Vampirul i-a prins mâna dreaptă strângând-o atât de tare

de încheietură, încât simțea oasele cum încep să se macine dureros. Înghițind durerea bolnăvicioasă, și-a arcuit încheietura în jos, înfigând pumnalul în încheietura vampirului ca răzbunare. Câștigându-și libertatea, Kat nu a pierdut timp înfigându-și mâna dreaptă în pieptul monstrului și scoțându-i inima.

Trevor ținti și trase asupra vampirului pe care îl urmăriseră toată noaptea. Glonțul a lovit creatura în gât și, pentru o clipă, doar s-a uitat la Trevor cu o expresie de neîncredere înainte de a începe să urle și să-și zgârie propriul gât. Țipătul s-a întrerupt brusc când acidul eliberat din glonț a ajuns în cutia vocală a vampirului.

Trevor nu a văzut ce s-a întâmplat în continuare, fiind imediat atacat de un alt vampir. Corpul său a fost aruncat pe peretele aleii, unde a alunecat la pământ. Pistolul său a zburat în timp ce încerca să nu numere stelele care se formau în fața ochilor lui. Celălalt vampir se apropia când Trevor simți ceva împingând în piciorul său. Privind în jos, a văzut capul vampirului pe care îl împușcase și s-a întins spre el.

Luând de păr capul desprins, Trevor a aruncat obiectul care încă se dezintegra spre nenorocitul care se apropia. Creatura l-a evitat și a mârâit la el, gata să îl atace. Ceva strălucitor îi străbătu vederea și Trevor văzu un pumnal lung ieșindu-i din piept. Întorcând capul, Trevor o văzu pe Kat stând acolo și arătând plină de sânge.

„Ferește-te!" țipă Trevor.

Kat își ridică celălalt pumnal și suspină când vampirul o apucă

de mână și-i împinse lama în jos direct în coapsa interioară. Doar durerea i-a dat puterea de a-l împinge pe vampir de pe ea. S-a poticnit șchiopătând repede spre Trevor, reușind să scoată pumnalul din coapsă. Lichidul cald a urmat rapid făcându-și drum în jos pe piciorul ei.

Trevor știa că trebuie făcut ceva. Amândoi au fost răniți acum. Putea simți durerea în coaste și umeri, unde lovise zidul, fiindu-i greu să respire. Ridicându-și privirea spre Kat, care stătea protectoare în fața lui, se gândi la următoarea lor mișcare.

Trebuia să se metamorfozeze în ceva suficient de mare și suficient de puternic pentru a lupta împotriva lor și a supraviețui. Dezavantajul era că, dacă se schimbă, și-ar demasca adevărata natură în fața lui Kat. Neamul său nu se înțelesese niciodată cu celelalte triburi metamorfe din cauza diversității lor. Se puteau integra în oricare dintre clanuri, dispărând fără urmă, uneori timp de câteva zeci de ani de-odată. Au fost armele perfecte în război.

Din această cauză, orice animal pe care l-ar alege ar fi întotdeauna de zece ori mai puternic decât cel real. În forma umană se aplicau aceleași reguli, dar nu i-a ajutat prea mult până acum. Cu toate acestea, dacă nu își schimba forma, cu siguranță o pățeau.

Dintr-o dată, Kat a scăpat arma și s-a ghemuit. Din cauza rănilor ei, schimbarea a fost cu câteva secunde mai lentă decât în mod normal. Corpul ei s-a metamorfozat până a ajuns în patru labe. Hainele i-au căzut de pe corp și o frumoasă blană neagră

aurie le-a luat locul.

Unul dintre vampirii rămași a atacat iar Kat s-a ridicat pe picioarele din spate, blocându-l cu un fel de strânsoare de lupte. Ghearele ei au pătruns în umerii creaturii, arătându-și dinții lungi. Fără să se gândească de două ori, Trevor a ales acel moment pentru a se metamorfoza.

Cei doi vampiri rămași au șuierat furioși când omul pe care îl încolțeau s-a transformat într-un urs Kodiak. Trevor îi trase o labă uriașă celui mai apropiat vampir secerându-i jumătate de corp și lăsându-i picioarele fără viață să cadă la pământ. Știind că vampirul nu era mort, Trevor se apropie încet de el și îi zdrobi capul cu fălcile sale puternice.

Se ridică în picioare pentru a o ajuta pe Kat, când ultimii doi vampiri îl atacară cu toată forța. Trevor se împiedică înapoi câțiva pași înainte de a răcni puternic apucând un vampir și aruncându-l pe alee. Urlă din nou când ultimul vampir îi înfipse dinții în omoplat. A auzit țipătul de jaguar al lui Kat și a simțit zidul de cărămidă lovindu-l în tâmplă înainte de a cădea din cauza impactului.

*****

Quinn și Warren pieptănaseră întreaga zonă pe o rază de 8 km în jurul clubului.

„Nu este nimic în jur." Declară Quinn încercând să renunțe la frustrarea sa. Ceva nu era în regulă...o putea simți în aer.

Warren auzi încordarea din vocea lui Quinn. „După lupta de la depozit, nu sunt atât de surprins." Telefonul lui a bâzâit,

provocându-i pe ambii bărbați să tresară și să-și dea seama cât de tensionați erau. Scoase telefonul mobil din buzunarul blugilor.

„Bună ziua”, spuse Warren la telefon dând din cap după o clipă. „Bine, vom merge să verificăm.” A închis telefonul strecurându-l înapoi în buzunar. „Era Nick, se pare că au găsit un tunel subteran sub biserică.”

„Ar trebui să mergem să verificăm", declară Quinn încercând să ignore faptul că era plin de adrenalină și nu avea nicio idee de unde venea.

Țipătul distinct al unui jaguar a străpuns noaptea liniștită, făcându-i pe ambii bărbați să înghețe. Întoarseră capul în direcția sunetului înainte de a se privi unul pe celălalt.

„Kat!” au exclamat la unison.

Warren a scos imediat telefonul mobil din buzunar și l-a așezat într-un toc elastic în jurul gleznei.

Nu a existat nicio ezitare și câteva secunde mai târziu, cei doi bărbați se transformaseră și alergau pe stradă. Oamenii țipau alergând și îndepărtându-se de felinele uriașe, provocând o mare agitație. Quinn a preluat conducerea și a fugit în trafic, provocând o mașină să frâneze violent. Mașina din spatele ei s-a izbit de prima din spate, creând o reacție în lanț.

Warren sări pe capota primei mașini și se uită înăuntru pentru a se asigura că oamenii se simt bine înainte de a-l urmări pe Quinn peste drum.

Șoferul mașinii a fost zguduit de ceea ce tocmai s-a întâmplat și și-a luat telefonul mobil.

*****

Jason se plictisea de moarte. Nimic nu se întâmplase cu adevărat în ultimele zile și, cu Tabby și Envy în afara orașului, înnebunea.

Când a sunat telefonul, aproape că a sărit din piele și s-a întins rapid pentru a-i răspunde.

„Stația Ranger", spuse Jason cu o voce plictisitoare.

„Da", răspunse o voce tremurată. „Aș vrea să raportez ceva neobișnuit."

Jason oftă mental și apucă un pix și hârtie. „Bine, spuneți-mi ce ați văzut, domnule."

„Cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut vreodată", a spus bărbatul fără suflare. „Tocmai am văzut o pumă și un jaguar fugind în mijlocul orașului. M-am înfipt în frână când puma mi-a ieșit în față și un jaguar a apărut pe capota mașinii mele, m-a privit și apoi a fugit după pumă."

„Este probabil o altă evadare din grădina zoologică", a spus Jason, deși era o minciună spusă publicului să ascundă faptul că orașul părea să facă echipă cu animale sălbatice periculoase în aceste zile.

„Nu", exclamă bărbatul. „Jaguarul avea un telefon mobil legat de glezna din spate."

Jason își ridică ochii spre celălalt ofițer din birou, Jacob Savage.

„Deci, spui că jaguarul avea un telefon mobil legat de picior?" Întrebă Jason.

Jacob aproape că s-a înecat cu cafeaua, lăsând ceașca jos și ștergându-și nasul, indicând că o parte din lichid fusese aspirat.

„Exact asta spun!" țipă omul suficient de tare pentru ca Jacob să-l audă.

Jason încuviință din cap: „Bine, domnule, liniștiți-vă. Ați spus că a fugit, deci sunteți în siguranță. Vă mulțumim că ați sunat, vom investiga situația. "

Jason închise telefonul în grabă și-l privi o clipă, de parcă dispozitivul ar fi urmat să îl atace.

„În regulă atunci", reuși Jacob să spună după ce termină criza de tuse.

*****

Warren îl prinse din urmă pe Quinn exact când se apropiau de o alee unde parfumul lui Kat era mai puternic. Imediat după colț au asistat cum Kat îi rupea gâtul unui vampir iar un urs enorm își înfigea ghearele uriașe prin pieptul altuia. Gheara ursului ieși prin spatele vampirului, strângând inima sângeroasă a acestuia înainte de a o strivi ca pe un balon de apă.

Kat clipi, realizând cumva în timpul luptei că...vampirii se înmulțiseră. Abia dacă a avut timp să își tragă sufletul înainte să fie atacată de unul dintre vampirii rămași. Lăsă un țipăt primordial când colții ascuțiți ai acestuia i-au săpat în coaste. Ghearele ei au străpuns spatele a vampirului care o atacase, încercând să-l îndepărteze. Dintr-o dată, greutatea din acea parte a dispărut, ea căzând, leșinând din cauza durerii, pierderii de sânge și epuizare.

Quinn a văzut vampirul atacând-o pe Kat și a simțit cum i se acumulează furia în piept. Fugi pe alee fără să-i pese dacă Warren era sau nu cu el. Placându-l pe vampir la pământ, a mârâit amenințător în fața lui înainte de a-i sfâșia gâtul cu dinții ascuțiți. Îi putea simți ghearele înfingându-se în el de panică, dar nu-i păsa de asta, continuând să îi sfâșie gâtul. Aruncând capul deoparte, se întoarse spre Kat și mârâi.

Trevor rezolvase rapid cu ultimul vampir, sfâșiindu-l în bucăți până nu mai rămăsese altceva decât un trunchi fără cap și fără membre. Ridică privirea când o auzi pe Kat țipând, apoi văzu o pumă năpustindu-se asupra vampirului care o ataca. Când s-a transformat înapoi în forma ei umană, Trevor s-a mutat pentru a sta deasupra corpului ei nud și inconștient, aplecându-se pentru a o proteja de atacuri ulterioare.

Un mârâit adânc îi atrase atenția întâlnind privirea unei pume foarte supărate pășind spre el cu o intenție foarte evidentă de a ucide... Quinn Wilder.

Din cauza luptei, Trevor era obosit și asta îi încetinea reflexele. Nu a putut să-l alunge pe Quinn și a suportat toată forța atacului în lateral. Trevor a fost aruncat pe alee și direct în zidul de cărămidă pentru a doua oară în acea noapte.

Trevor mârâi, putând să se ridice pe picioarele din spate pentru un total de două secunde înainte de a se apleca înapoi și a aluneca în jos la pământ. Quinn se apropia și nu voia să se metamorfozeze în fața pumei, dar știa că trebuie. Kat le-ar spune în cele din urmă oricum...deci ce avea de pierdut? Incapabil să-

și vadă rănile sub toată blana, s-a transformat încet înapoi și a încercat încă o dată să se ridice în picioare.

Quinn făcu o pauză când îl văzu pe bărbatul din bar ... Warren îl numise Trevor. Șuieră când simțul mirosului îi spuse că Trevor nu era un metamorf normal...sau cel puțin nu un fel pe care să îl fi întâlnit vreodată. A nu ști cu ce se confruntă nu a făcut prea multe pentru a-i modera mânia.

Făcu un alt pas înainte, dar Warren păși în raza sa vizuală apropiindu-se de Trevor, revenind la forma umană în timp ce făcea acest lucru. Când Trevor se legănă, Warren îl apucă de braț și îl duse peste umăr. Nu văzuse un motiv pentru a-l lăsa pe Quinn să lovească un om care era la pământ.

Trevor privi spre Warren și zâmbi când realiză situația dificilă în care se aflau. „Superbă porcărie, acum suntem cu toții goi", murmură el leșinând imediat.

Warren a clătinat din cap și nu s-a putut abține să nu rânjească pentru că Trevor făcuse o observație foarte bună. Momente ca acesta îl bucurau că ținea telefonul mobil cu el și îl purta în modul în care îl purta. L-a sprijinit cu blândețe pe Trevor de zid și era pe punctul de a scoate telefonul mobil când l-a auzit pe Quinn începând să mârâie.

Quinn se transformase și privea peste forma inconștientă a lui Kat. Hainele ei erau la câțiva metri distanță, sfâșiate de transformarea ei și nu mai puteau fi purtate. Hotărând să se gândească la asta mai târziu, Quinn a început să-i examineze rănile și s-a oprit când a văzut sângele care încă îi curgea din

interiorul coapsei.

Mișcându-i piciorul suficient cât să examineze de unde provine sângele, el a înghețat când a văzut un semn de împerechere. Mârâitul i-a izbucnit din gât înainte să-l poată opri. Cineva se împerechease cu ea, îi dăduse semnul și o abandonase.

Quinn simți gelozia ridicându-se din adâncul său și se aplecă să-i adulmece pielea pentru a vedea dacă parfumul încă persistă. Asta l-a înfuriat și mai mult... nu mirosea a niciun alt bărbat, mirosea minunat.

Ridicându-și privirea către celălalt bărbat în fața căruia Warren era ghemuit, Quinn se întrebă dacă semnul de împerechere i-a fost dat de blondul metamorf.

Warren și-a scos telefonul mobil, hotărând să ignore pentru moment micul atac de furie al lui Quinn. Kat avea nevoie de ajutor și nu era pe cale să-i spună lui Quinn cui aparținea semnul de împerechere. Să treacă prin iadul de a-și dea seama singur.

„D-nă. Tully?" Întrebă Warren apoi zâmbi. „Mă descurc foarte bine doamnă. Mă întrebam dacă ne putem întâlni la Moon Dance. Sora mea și prietenul ei Trevor au fost răniți și au nevoie de asistența medicală pe care numai dumneavoastră o puteți da. "

Warren a tăcut o clipă, apoi a dat din cap: „Mulțumesc, doamnă Tully".

„Nu știam că o cunoști pe Tully." Spuse Quinn încet. O întâlnise pe Tully la puțin timp după separarea familiilor.

Warren zâmbi în timp ce forma un alt număr. Quinn credea că este singurul care are voie să spioneze? „Nick a intrat în mai

multe necazuri decât îmi place să-mi amintesc. Doamna Tully îl peticește întotdeauna iar casa ei este întotdeauna deschisă dacă avem nevoie de un loc unde să dispărem discret o vreme."

„Sunt surprins că nu ne-am mai intersectat înainte". răspunse Quinn, devenind puțin mai suspicios.

„Nick, suntem pe o alee la zece străzi la vest de club și avem nevoie de o mașină. Adu haine pentru trei bărbați, sora ta, și condu Hummer-ul. " Warren închise telefonul fără să aștepte ca Nick să-i răspundă și și-a îndreptat atenția spre Trevor.

„El este cel care i-a dat lui Kat semnul de împerechere?" întrebă Quinn.

„Asta, prietene, nu este povestea mea de spus". Spuse Warren criptic.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.